

П. Що значи, “на малко-то си былъ вѣренъ, надъ много ще ты постави́ж”?

О. Всички-ты дарованія съ които Богъ дарува челоуѣцы-ты въ тойзи свѣтъ сж малку и незначителны, сравнены съ много-то и голѣмы-ты добрини, които ще даде въ онзи свѣтъ на вѣрны-ты.

П. Що е “радость-та” въ който тѣ ще влѣзжтъ?

О. Значи небесно-то блаженство, което въ притчѣ-тж ся прѣдставя чрѣзъ угощеніе-то.

П. Какъвъ бѣше счетъ-тъ на слугѣ-тж кой-то бѣ зѣлъ два-та таланта?

О. Дойде и тойзи който бѣ зѣлъ два таланта, и рече, Господарю, два таланта ми прѣдаде; ето, други два таланта спечалихъ върхъ тѣхъ. Рече му господарь-тъ му, Добръ, рабе добрый и вѣрный; на малко-то си былъ вѣренъ, надъ много ще ты постави́ж; влѣзь въ радость-тж на господаря си. Ст. 22, 23.

П. Що ся учимъ отъ това че господарь-тъ дава истый-тъ отвѣтъ и на второй-тъ слугѣ какъ-то и на първый-тъ?

О. Учимъ ся че е възможно за единъ челоуѣкъ който има малко дарбы, да е равно вѣренъ съ оногози който има много, и слѣдователно равно пріятенъ при Бога, който не гледа на голѣмы или свѣтлы дарбы, но гледа на вѣрность-тж съ който ги употрѣбяваме.

П. Какъвъ бѣше счетъ-тъ на слугѣ-тж който бѣ зѣлъ единый-тъ талантъ?

О. Пристѣжи и тойзи който бѣ зѣлъ единый-тъ талантъ, и рече, Господарю, знаяхъ ты че си челоуѣкъ жестокъ, че жынешъ дѣто не си сѣялъ, и събирашь отъ дѣто не си распрѣснувалъ. И понеже ся убояхъ, отидохъ та скрыхъ талантъ-тъ ти въ земѣ-тж: ето имашъ твое-то си. А господарь-тъ му отговори и рече му, Рабе лукавый и лѣнивый, знаяше че жыж дѣто не съмь